

Μέρα αποφάσεων αύριο και υπό φυσιολογικές συνθήκες, θα ήταν μέρα που η παρουσία μέσα στο παραβάν θα κρινόταν απαραίτητη, προκειμένου να εκφραστεί, με την ψήφο, το αγαθό του να επιλέγεις ποιος θα διαχειριστεί την εξουσία, αυτήν, την κατά πως λένε, πλέον ψυχοτρόπο συνθήκη της ζωής. Σε κάθε περίπτωση, ένα κοινοβουλευτικό καθεστώς σου παρέχει τη δυνατότητα της επιλογής. Το θέμα του, με τι εφόδια και με τι κίνητρα πηγαίνει ο μέσος πολίτης στην κάλπη, είναι μια άλλη ιστορία.

Τέλος πάντων, μετά από εννέα οδυνηρά χρόνια όπου ο τόπος βαδίζει πάνω στο ιδιαίτερω ολισθηρό, ψυχοφθόρο και αναποτελεσματικό καθεστώς των μνημονίων, καλείται να εκλέξει εκείνους που θα τον εκπροσωπήσουν στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Η Ε.Ε. ανέκαθεν αντιμετώπιστηκε εδώ, περίπου, ως τοτέμ. Ως ο μοναδικός δρόμος της προόδου, κάτι σαν ένα πεπρωμένο σχεδόν ιερό, ενώ από το 2002 που αποκτήσαμε και κοινό νόμισμα, η σχέση σφραγίστηκε.

Ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε, από τις προσπάθειες του και εθνάρχη αποκαλούμενου στην μεταπολιτευτική, δεύτερη πρωθυπουργική θητεία του, από την θεαματική μετ' επαίνων μεταστροφή του σοσιαλιστή διαδόχου του, ασφαλώς και από τον επόμενο, τον εκσυγχρονιστή που προετοίμασε το έδαφος για το κοινό νόμισμα μα και από τον ανιψιό, που κουρασμένος παρέδωσε με ανακούφιση στον εγγονό, τον Παπ. τον Γ', πιθανότατα τον χειρότερο δυνατό διαχειριστή εκείνης της εποχής, ο οποίος τον Απρίλιο του '10, άνοιξε με περισσή άνεση και αφέλεια τους ασκούς του Αιόλου.

Εννέα χρόνια μετά από το διάγγελμα στο ακριτικό Καστελόριζο, χωρίς ουσιαστικά να έχει κάτι επί τω βελτίω αλλάξει, μέσα σε ασύλληπτες ανατροπές, και μια άνευ προηγουμένου, εν καιρώ ειρήνης, έκπτωση αξιών, τιμών, υπερηφάνειας, καλούμεθα να συμμετάσχουμε στη σύνθεση της Ευρωβουλής. Προφανώς δεν ήμαστε άμοιροι ευθυνών. Απομένει το ερώτημα αν η ευθύνη μας ήταν η αιτία της τιμωρητικής συμπεριφοράς που εισπράξαμε. Και εφόσον

είναι έτσι, αν υπάρχει μια ισορροπία, μια δικαιοσύνη στη σχέση του αδικήματος με την τιμωρία.

Είναι αποδεδειγμένο γεγονός πιά, πως προτιμήθηκε η σωτηρία κάποιων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και όχι η ισορροπία ενός κράτους μέλους. Κάποια 50 δισ. ευρώ, ήταν το τίμημα. Αν αυτό αποκαλείται πολιτική και κοινωνική αλληλεγγύη, μιας Ένωσης είναι το επόμενο ερώτημα. Ταυτόχρονα πολύς λόγος έχει γίνει και ως αυτοκριτική από πλευράς Δ.Ν.Τ. για την δυσανάλογη έμφαση που δόθηκε στη δημοσιονομική προσαρμογή. Κατόπιν εορτής βεβαίως. Από κοντά και οι δηλώσεις Γιούνκερ: *«Μου αρέσουν οι Έλληνες επειδή αν και τιμωρήθηκαν για λάθη των Ελληνικών κυβερνήσεων των περασμένων δεκαετιών, δεν έχασαν ποτέ την αξιοπρέπειά τους».*

Και ενώ ο ίδιος ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής επιτροπής, καταθέτει ότι *«ο Βαρουφάκης δεν έπαιξε κανέναν ρόλο στην ελληνική κρίση»*

, εδώ τον έχουν χρεώσει με λάθη που στοιχισαν κάποια 100, μπορεί και περισσότερα δισ. ευρώ. Δεν είναι απόπειρα υπεράσπισης του πρώην υπουργού. Είναι μια ακόμα ένδειξη του πόσο πρόχειρα, ανεύθυνα αντιμετωπίστηκε το πρόβλημα εντός και εκτός Ελλάδας. Όπως προσφάτως διαβάσαμε τις κρίσεις του επικεφαλής της ευρωομάδας των Σοσιαλδημοκρατών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Ούντο Μπούλμαν, για την πρώτη περίοδο της ελληνικής κρίσης.

«Έκλειναν τότε τους Έλληνες αξιωματούχους σε ξενοδοχεία και τους υπαγόρευαν τι έπρεπε να κάνουν. Και αυτό θεωρήθηκε ένας άνευ προηγουμένου εξευτελισμός των κυρίαρχων κρατών».

Ήταν

περίπου

η ίδια εποχή, που η Bild επιθυμούσε ελληνικά νησιά ή μνημεία ως εχέγγυα του χρέους.

Έχει γίνει σαφές στον στοιχειωδώς ενημερωμένο πολίτη ότι, στην καλύτερη των περιπτώσεων, μια ακολουθία σοβαρότατων λαθών, έχει καταδικάσει την σύγχρονη Ελλάδα σε μια μακρά, βαθιά και απρόβλεπτη οικονομική ύφεση με βαριές κοινωνικές συνέπειες και σοβαρές επιπτώσεις στην καθημερινότητα. Με λίγες λέξεις ο τόπος άλλαξε, ο πληθυσμός άλλαξε και αυτό που προέκυψε δεν είναι ούτε επιλογή του, ούτε προς το συμφέρον του, για να ξεφύγουμε από το δίπολο καλό - κακό.

Ακόμα και το προεκλογικό κλίμα, όπως και το επίπεδο της αντιπαράθεσης μαρτυρά, αποδεικνύει τα παραπάνω καθώς η πολιτική χάνει το νόημά της και μετατρέπεται σε έναν αγώνα επί του προσωπικού. Ότι πιο φτηνό δηλαδή αλλά και κατανοητό στη ζούγκλα της καθημερινότητας που βιώνουμε, στολισμένο με το πιο χαμηλό επίπεδο της πληροφόρησης

που γνώρισε ποτέ η χώρα.

Μα και ακόμα για τούτες τις ρωγμές που με φανατισμό καλλιεργούνται, ανάμεσα στους πολίτες σε πολλαπλά μάλιστα επίπεδα (δημόσιος – ιδιωτικός τομέας, «αριστεροί» - «δεξιοί», συνεπείς – ασυνεπείς, πατριώτες – πατριδοκάπηλοι, εργατικοί – καφενόβιοι, επαρχία - κέντρο κ.ο.κ.), υπάρχει έντονος ο οικονομικός αμοραλισμός της Ε.Ε. με την συμπαράσταση ενός πλανεμένου ή ακόμα χειρότερα υποτεταγμένου τμήματος του Τύπου. Αφήνουμε για το τέλος μια ελαφρά ανησυχία για τις πραγματικές προθέσεις των πολιτικών, που σε τέτοιες εποχές, σε αυτό το σκηνικό, κάνουν τόσα πολλά για να διεκδικήσουν την εξουσία.

Καθόλου κατακριτέοι συνεπώς οι πολίτες, οι οποίοι φρονούντες πως η ψήφος τους, όποια και να είναι αυτή δεν θα αλλάξει κάτι, αποφασίσουν να μην παρουσιαστούν ενώπιον της κάλπης για την Ευρωβουλή. Το ολίσθημα της άρνησης για μια τόσο σημαντική κατάκτηση, όσο αυτή των εκλογών, δείχνει να αναιρείται μπροστά σε αυτή τη λαίλαπα όπου η ευρωπαϊκή ιδέα έχει υποκύψει στα συμφέροντα των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και σε μία σειρά πειραματισμών αλλά και τιμωρητικής, εξευτελιστικής συμπεριφοράς των ισχυρών εταιριών, απέναντι στα αδύναμα μέλη.

Οι συλλογικότητες και η αλληλεγγύη, δείχνουν να είναι χαμένες σε μια πλατφόρμα όπου η επιλογή 21 Ελλήνων στους 751 ευρωβουλευτές θα έπρεπε να είναι από το υψηλότερο ράφι. Είναι άραγε;

Αν δε, φυτρώσει η υποψία ότι όλα τούτα δεν είναι τυχαία, ε, τότε μιλάμε για πόλεμο. Χαμένο πόλεμο, γαρνιρισμένο με ξεδιάντροπη ευρωπαϊκή υποκρισία.

Ασφαλώς έχουμε και τις δημοτικές εκλογές, όπου το ενδιαφέρον είναι άμεσο. Κι όμως, μέσα από τον ορυμαγδό των sms, των επιστολών, των φυλλαδίων, των τηλεφωνικών κλήσεων και παρακλήσεων για την προτίμηση του πολίτη προς τον τάδε υποψήφιο, η επιλογή των αρχόντων της τοπικής αυτοδιοίκησης, είναι μια σοβαρή, καιρία υπόθεση. Όσο και αν έρχονται οι εικόνες από πρώην περιφερειάρχη κεντρικής Μακεδονίας ή του τέως Δημάρχου Αμαρουσίου να αμφισβητήσουν σφόδρα τα περί σοβαρότητας και προφανώς δεν είναι μόνοι τους σε αυτό το ρόλο, η υπόθεση είναι κρίσιμη και η αποχή σφάλμα.

Όπως και να 'χει, η αποχή δεν είναι μία. Υπάρχει η αποχή ένεκα αδιαφορίας. Κατανοητό. Ωστόσο, το απολιτικό δεν είναι τυχαίο, καθότι συχνά, αν όχι πάντα απότοκο της αγνωσίας. Υπάρχει η αποχή λόγω απόρριψης, ή διαμαρτυρίας. Θεμιτό αλλά ταυτόχρονα ενοχλητικό,

καθώς ανοίγει το δρόμο σε μονόφθαλμους να κυριαρχήσουν σε αόμματους.

Ας ζυγίσει λοιπόν ο κάθε ένας, τις επιθυμίες του, αλλά και τις ευθύνες του και ας πράξει, αύριο, κατά το δοκούν.